

Ds. D.K. Wielenga – H.C. Zondag 12

Psalm 72 : 1, 2
 Psalm 150 : 1
 Psalm 89 : 8, 9, 11
 Psalm 103 : 4
 Psalm 21 : 3, 7
 Jesaja 41 : 14 – 42: 7
 Zondag 12

Gemeente van Christus,

Spreken over onze enige troost is een vanzelfsprekende zaak bij de behandeling van Zondag 12. We belijden toch dat Christus de voorspraak is, dat wil zeggen dat Hij met zijn voorbeding steeds tussen treedt bij de Vader. Onze enige troost ligt in de enige voorbede; de enige troost is te danken aan de unieke advocaat die de Vader ons heeft gegeven. Naar de Schrift belijden we dat Christus de priester koning is op de troon, dat zien we in Hebrreeën en in Psalm 110.

Hij leeft daar, werkt daar om voor ons te pleiten. Deze advocaat die de Vader ons heeft gegeven behartigt onze belangen bij de hemelse rechtbank.

Christus is dus de grote figuur die ons terzijde staat en door de Vader zelf als bijstand in rechten is gegeven. Onze zaak is echt een PRO DEO zaak; wat dat betreft zijn we werkelijk prodeeaantjes.

Er is ook nu, evenmin als in Zondag 11 een tegenstelling, laat staan strijd tussen de Vader en zijn Zoon Jezus Christus. Inderdaad, God verlost ons alleen in en door de Zoon. Zijn naam Jezus zegt het ons al, dat de HERE in hem redt en in ruimte stelt. Dat geldt ook nu, dat Hij door de Vader geroepen is tot dit lossersambt, dat Hij door God ons is toegewezen. Daarom belijden wij dat onze rechtszaak in Zijn handen ligt. Zoals we dat zingen in psalm 35 en Psalm 54 : 1. Zo belijden wij Christus als de lossers van zijn volk en van deze wereld.

Het thema is:

DE TROOST VAN DE VADER IN ZIJN GEZALFDE ZOON.

1. troost in de zalving van Christus tot het losserschap
2. troost in de bediening door Christus van zijn losserschap
3. troost in de navolging van Christus door zijn losserschap

1. De Catechismus laat ons nu een ander aspect van het werk der verlossing zien. Er was sprake van de naam Jezus in Zondag 11. Die naam betekent: de Here redt en zet in ruimte, in de ruimte van het koninkrijk der hemelen. Maar nu komt deze vraag aan de orde: hoe gaat dat dan? In de voorgeschreven weg, naar het gemaakt bestek dat de Vader van eeuwigheid ontworpen heeft en in de Schrift ons bekend gemaakt heeft. Zo en niet anders.

Hier wordt toch gewezen op de verborgen raad en wil van God tot onze verlossing. Tot dat ambt van verlossen, het ambt van lossers, van Goël is de Zoon voorbestemd, verkozen, aangewezen. We worden hier door de Schrift gebracht tot voor de grondlegging der wereld. Daar is al gesproken van het Lam Gods, zie 1 Petrus 1:20. De geheimen van de gezalfde worden ons ontsluit, bekend gemaakt in het woord van de openbaring Gods.

De Zoon is een ambassadeur, een gezant, een gezondene, met een zeer bijzondere geheime missie. Met verzegelde orders. En zegt ons: zie hier mijn lastbrieven.

Zie hier mijn opdracht. Steeds weer zegt Christus bij zijn werk onder Israël dat de Vader hem heeft GEZONDEN, nl. om te lossen, om te verlossen. Dat is nu bepaald van voor de eeuwen der eeuwen. Het heilsplan luidt: laat ons de wereld verlossen, laat ons mijn volk loskopen met de prijs van uw bloed. Daarom zegt art. 17 van de N.G.B, dat God is gekomen om ons te troosten met de belofte ons zijn Zoon te geven. Dat is nu het eeuwige geheim van de liefde van God, van de Vader. Alles is gereed gemaakt om dit tot uitvoering te brengen. Daar in de hof van Eden staat a.h.w. het tribunaal van God, daar luidt het vonnis over de slang en daarin is verborgen het vonnis van de vrijspraak. Dat is nu het evangelie van den beginne: Ik wijs u mijn Zoon aan tot lossers en als uw advocaat, uw trooster.

Van de Vader voorbestemd, benoemd, aangewezen.

Dat initiatief komt uit de liefde van God tot de uitverkorenen, het komt op uit de diepten van het vaderhart van God. Het is een vast besluit: verlossen.

Dit is werkelijk een overweldigende gedachte, dat dit geheim voor ons is ontsluit in de vrijmachtige keuze. In dat soeverein welbehagen van God, bewogen door barmhartigheid, gedachten van vrede over ons koesterende.

Maar dan verder ook door de Heilige Geest gezalfd. Niet alleen benoemd maar ook gewijd tot deze dienst en tot dit zeer bijzonder ambt van lossen. Voorzien van alle gaven die noodzakelijk zijn om dit werk tot stand te brengen. Beschikkend over alle bijzondere eigenschappen, afgezonderd door de Vader tot dit werk der verlossing.

De zalfolie van priesters en koningen hebben altijd uitgebeeld de gaven die nodig zijn om het grote werk te doen waartoe zij geroepen, afgezonderd zijn.

Verbonden met de heilige olie aan God en aan zijn rijk. Deze zalfolie was van welriekende specerijen. Het zijn de welriekende geuren rondom de Zoon van God, rondom de Messias, Zijn geur is in de vreze Gods zegt Jesaja 11 in de statenvertaling. Hij ademt in de sfeer van het eeuwige leven, het gaat om het onverderfelijke leven tegenover de reuk van de dood. Zo is nu de Zoon Gods geroepen en gezalfd. Rondom Hem zijn de edele geuren van het nieuwe, van het frisse, van het eeuwige leven. Dat is de reuk van het verloren paradijs, dat is het aroma van het rijk der hemelen, van de komende stad en hof van God. Rondom Hem is het aroma van de Geest van God. De gezalfde, een mooiere naam is niet denkbaar tegen de achtergrond van de bediening der verzoening in de tempel.

Tot welk bijzonder ambt is de Zoon dan gezalfd? tot het ambt van de verlossing. Daarvan lezen we tot driemaal toe in Zondag 12. De raad van de verlossing heeft hij geopenbaard, hij heeft als priester ons verlost, hij zal als koning ons bij de verlossing ook bewaren. Het is de zeer aparte missie van Borg en Middelaar van de verlossing.

Maar evenals zijn naam Jezus, is deze naam verlosser van een heel enige betekenis. We zijn gewend aan de titel verlosser, we kunnen beter met de Schrift spreken van LOSSER, van de Goël. Zo wordt dit gebruikt bij Mozes en de profeten, en vooral bij Jesaja. De taak van de lossen kan ons bekend zijn. Namelijk om uit liefde tot de Here en tot zijn wet in de bres te springen voor alle ellendigen en verdrukten en benauwden om hen aan hun rechten te helpen, om hen vrij te kopen uit alle ellende en slavernij. Inlossen van de beloften staat op zijn program. De verloren geraakte erfbezittingen weer teruggeven aan de rechtmatige erfgenamen. De taak van de lossen in de familiegemeenschap is om te hulp te komen, rechtsbijstand te verlenen, opkomen voor de vertrapte rechten, waarin de erfgenamen gekomen zijn, hetzij door eigen schuld of door de schuld van anderen. Het kan tot zijn taak als lossen behoren de weduwe van zijn broeder te huwen om de eerste zoon als erfgenaam van de eerste man te laten gelden. Het kan tot de taak van de lossen behoren op te treden als de wreker van het bloed, als de lossen van het vergoten bloed. Opkomen voor het verloren geraakte leven. Zijn taak is de rechtsverhoudingen te herstellen. Zo is de Here nu ook de lossen van Israël, zo noemt Jesaja Hem steeds weer als uw Heiland en verlosser, uw lossen die u in ruimte zet. Dat gehele werk van het lossen is ook de zaak van de koning onder Israël, Psalm 72 spreekt er nadrukkelijk over. De Zoon van God is nu de lossen bij uitnemendheid, een lossen naar het hart van God en naar het hart van zijn volk.

Zo heeft God nu zijn eigen Zoon tot lossen benoemd en bekwaamd. Van eeuwigheid aangewezen om in de tijd, op aarde met alle gaven voorzien de erfgenamen te vergaderen en hun de erfenis in bezit te geven, opdat zij het gezegend aardrijk zullen erven. We verstaan nu iets van de geheime missie van de Zoon van God als onze lossen. Hij heeft ons inzicht gegeven in zijn opdracht, in de raad der lossing.

Kortweg om het verloren paradijs voor ons te herwinnen en voor ons te verwerven en aan ons te geven. Hij is de erfgenaam van de wereld, Hebr. 1 en wij mogen zijn mede-erfgenamen zijn. Rondom deze lossen zijn dan ook de liefelijke geuren van het paradijs, het aroma van het hemelse rijk van God.

Zo hebben we beter begrip voor de Heiland Jezus.

Wij zitten in het nauw, we zijn benauwd van alle zijden, de Here verlost ons uit het lijden en doet ons in de ruimte gaan. Maar in deze weg van het losserschap, door de dienst van de lossen van God. Mijn redder is mijn God.

Wanneer we nogmaals denken aan de geur, het aroma van de heilige zalfolie dan verstaan we ook beter in wat voor verstikkende atmosfeer de lossen zijn werk moet gaan doen. Het is het

rottende en verrotte leven, het is de verstikkende adem van de dood die ons omringd. Het leven heeft zijn geur verloren. Het is de verpestende sfeer van het moeras dat weer tot een paradijselijke hof moet worden herschapen. Het is de taal van het Hooglied, Kom, zuidenwind, doorwaai mijn hof.

De specerijen moeten uitlopen. Dat is de taak van de lossers, en dat doet Hij PRO DEO, uit genade, voor niets. Alleen door zijn werk en krachtens zijn verdiensten.

Dat is dan nu het werkelijk onvoorstelbare mooie ambt van het losserschap. Dat is de rijkdom van de wet voor Israël, het gaat de Here God om het herstel van het gehele verloren geraakte menselijke leven.

En dat komt nu op uit de diepten van God, dat alles is overwogen en vastgelegd in de raad van God tot de verlossing. En deze troost heeft God ons nu geboden in de ZOON, Hij mag wel terecht de naam van JEZUS dragen en Hij mag ook wel van Godswege tot dit werk geroepen en door de Heilige Geest gezalft en van alle gaven voorzien worden.

2. Laten we nu nagaan op welke manier de Zoon dit lossers-ambt vervuld heeft en nog altijd blijft vervullen.

En ook in wat voor geest dat alles gaat gebeuren. Er is sprake van het drievoudig ambt van de middelaar en lossers. We zeiden al dat de Zoon gekomen is met een geheime missie van de Vader. Niet dat zijn volk van tevoren niet op de hoogte zou zijn gesteld wat Hij heeft te doen. Integendeel, dat was te lezen, af te lezen uit wat Jesaja zei van de Knecht des Heren. Tot Sion heeft God gesproken: zie, mijn Knecht in wie Ik mijn welgevallen, mijn vreugde heb. Het is dan de grandioze tekening van de Heiland der wereld, de kustlanden wachten immers op zijn wetsonderwijzing. Alleen maar, deze diepe geheimen moeten worden verklaard, worden uitgelegd. Daarom is de Zoon voor alles profeet, de exegeet van de Vader, die ons de Schriften leert lezen en verstaan. Hoogste profeet en leraar, belijden we nu. Het is Hem volkomen geopenbaard.

Hij is gekomen uit de schoot van de Vader en heeft ons de Vader verklaard, geëxegetiseerd zegt Johannes 1. Het is het geheim van de geliefde, zegt Paulus in Efz. 1. Het is het geheimenis van de eeuwen, het geheim van vóór de grondlegging van deze wereld. Dat is dan ook het grote geheim van de wereldgeschiedenis, het geheim van het vanuit de hemel regeren van het Lam van God, dat, staande als geslacht, regeert over de gehele aarde. Daarom mag hij nu de zegels verbreken van het testament van de Vader voor Diens erfgenamen.

Hiervan weten de religies der volkeren niets, ze zijn alle uit op de zélf verlossing door de mens of door het menselijk geslacht. Want het grandioze geheimenis van de verlossing is te taxeren als verzoening door voldoening. Het geheim van de regeerder van de wereld is dat Hij als onze advocaat kan en mag optreden, als onze lossers door zijn bloed.

Nu, Christus heeft dan zijn ambt onder ons bediend. Hij heeft gezegd waar het op staat en waar het om gaat. Namelijk om de verlossing door zijn bloed. Daarom is Hij dan ook de enige hogepriester. Hij heeft ons gewezen op en onderwezen in de weg van het kruisoffer. Hij heeft die kruisweg betreden nadat Hij ons er in onderwezen heeft.

De brief aan de Hebreëen heeft ons dat in het bijzonder uiteengezet. Daar wordt ons het werk van de hogepriester naar de orde van Melchizedek getekend. Hij is de man van Psalm 110, Hem is het priesterambt toegezegd van eeuwigheid. Dat is de inhoud van de godsspraak aan vader David, in dat orakel van Godswege door de Geest. Daartoe moet Hij eerst het offer brengen, de reiniging van de zonde tot stand brengen om daarna pas te zitten als koning aan de rechterhand van de majesteit in de hoge. Wanneer Hij zijn bloed gestort heeft wordt Hij toegelaten in het hemels heiligdom om te pleiten voor de zijnen. Hij heeft het eeuwige heil verworven om dat nu uit te delen aan de erfgenamen.

Daarom is Hij dan ook nu permanent bezig in de hemelse advocatuur. Hij mag advocaat heten, Hij kan optreden als voorspreker bij de Vader. Hóe Hij dat doet? Dat heeft Hij ons geleerd in zijn gebed als de messiaanse hogepriester in Joh. 17. Daar hebben we een voorbeeld op welke wijze Hij voor ons bidt en voor de gang van zijn woord door deze wereld. Hóe Hij dat doet? dat kan geleerd worden uit Psalm 2 nl. dat Hij de heerschappij opeisen mag. We weten dus wat Hij doet, uit wat Hij ons geleerd heeft, immers nóg steeds is Hij onze leraar en profeet door de leer der apostelen, ons onderwezen door de de Geest van Christus. We weten ook op welke gronden Hij de regering van de wereld ontvangen heeft, nl. krachtens zijn bloed en kruisoffer. Vandaar de tussenkomst, de voorbede, het tussentreden voor ons bij

de Vader. Daarom ligt nu het geheim van de wereldgeschiedenis in zijn bloed en in zijn voorbede. De heilanden en de verlossers uit de wereld der volkeren kunnen dit niet, zij vestigen heilstaten in het bloed van hun onderdanen, maar het komende rijk van God is alleen gefundeerd in het bloed van Zijn eigen, Zijn eengeboren Zoon, in Zijn eigen bloed. Het geheim van de wereldgeschiedenis is dat de schuld en zonde zijn weggedaan. Daarom komt Hij om onze ziel te troosten, Psalm 103.

Deze geheime missie van de Vader aan Zijn Zoon is door velen niet begrepen en wordt van de hand gewezen en veracht en miskend, vertrapt en verafschuwd.

Daarom is ook het geheim van zijn koningschap nooit begrepen. Het is een verbórgen regering. Zijn priesterschap kent het geheim van zijn offer .. zijn koningschap is nu een geheim krachtens dat offer. Wie de priester niet kent verstaat ook niets van zijn koningschap. Want Hij is de priesterkoning bij de gratie van de Vader.

Zo, in deze weg van het offer is Hij geworden tot een hoofd van alle dingen. De boodschap van de verzoening van hemel en aarde door zijn bloed roept nu de tegenstand wakker; en de haat tegen dat priesterkingschap neemt bij de dag toe; we willen niet dat deze koning over ons zal zijn, roepen de joden voor de rechterstoel van Pilatus. En dat willen de volken tot vandaag toe nóg niet. De koningen en de volkeren uit Psalm 2 staan tegen de Here en zijn gezalfde op. De loop van de geschiedenis van kerk en wereld laten ons dat overduidelijk zien. Niets dan revolutie en rebellie over de gehele aarde.

En toch heerst Hij in het midden van zijn vijanden. Dat is de verborgenheid van zijn koningschap. Toch is Hij koning op Sion. Dat staat vast in het besluit van God, in de aanstellingsbrieven van deze priesterkoning.

Beschermen en bewaren behoort ook tot de opdracht. De vijand is groot en machtig en de kudde is klein en verdeeld, onmachtig. Het zijn de armen en ellendigen waar Psalm 72 van spreekt. We zullen dat niet dadelijk toepassen op wat wij vandaag ellendig en verdrukt noemen. Het gaat hier om de verdrukten van ZIJN VOLK, van ZIJN GEMEENTE. Het gaat niet allereerst om de ellendigen overal in deze wereld. We kunnen alleen overwinnen zegt de Schrift door het bloed van het Lam en door het woord van zijn getuigenis.

De eeuwige koning regeert zijn volk door zijn Geest en Zijn Woord. De heerlijkheid en de glans en de glorie van het nieuwe leven is wat anders dan wat de mensen er van gemaakt hebben. Niet voor niets spreekt Paulus van de reuk des doods ten dode en van de reuk des levens ten leven. Het gaat om de geur van het evangelie, zegt Paulus. De welriekende geuren van het Woord Gods kunnen alleen te danken zijn aan het werk van de Geest van Christus. Dat is de frisse geur van het eeuwige leven, dat de dood overwint en de reuk van de dood verdrijft. Het zal dank zij zijn werk en ambtsdienst eenmaal komen tot de nieuwe wereld, tot de stad en hof van God.

Daar zal alles pas van de vrede bloeien. De geur van het paradijs is op aarde het aroma van de Heilige Geest.

3. Wat is nu het resultaat van dit werk van de lossen? Dat we deel mogen hebben aan zijn zalving. We zijn gébonden en vèrbonden aan Hem door de Heilige Geest, die Hem zalfde en nu ook doet deelhebben aan zijn zalving, zoals Johannes leert.

Christenen kunnen alleen zo heten wanneer ze deel hebben aan het werk van Christus. En dan komt er wat er staat in Psalm 133 oude berijming: die liefde geur moet elk tot liefde nopen. Daar is dan zoals het behoort het aroma van de Geest van Christus in de gemeente van Christus.

Alleen maar, we zoeken het niet in de navolging van Christus zoals Rome dat leert. We kennen geen imitatie van Christus. Na-volgen is wel iets anders; dat is de gehoorzaamheid aan de opdracht van Christus, in het volgen, in het doen van wat Hij vraagt.

Zondag 12 spreekt niet van christenen als profeten; er is een radicaal en principieel verschil tussen alle profeten en de hoogste leraar en profeet Christus enerzijds en wat de taak is van de christen. Van profeteren hebben we geen verstand, en we hebben tot profeteren ook geen opdracht. We mogen alleen zijn naam BELIJDEN. We zijn belijders en geen nabootsers.

We belijden Hem als de lossen van het menselijke leven. Het zit hem niet in propagandaredevoeringen en zo. We zijn slechts evangelisten bij de gratie Gods, het gaat om de wervende kracht van zijn Woord. Het geheim van het belijden is gelegen in de verkondiging van Zijn dood totdat Hij komt.

Dat geldt nu ook van dat zogenaamde priesterschap van de gelovigen. Dat staat in de glans

van het eeuwige priesterschap van Christus.

Slachtoffers behoeven we niet meer te brengen, het is ons al zwaar genoeg om een dankoffer te brengen. Het gaat daarbij om de toewijding van ons zelf en van al het onze aan de zaak van Christus. Priesters moesten onder Israël het reukoffer bedienen. Christenen zullen het reukoffer van de gebeden hebben op te zenden, in de voorbede voor al onze broeders en zuster in het geloof die zoveel te lijden hebben overal in deze wereld. En het gebed voor elkaar en voor de gehele gemeente is geen overbodige weelde. En of de liefdegeur in de gemeente van Christus anderen tot ons lokt is de vraag. Het aroma van de Geest van Christus is een kostbare zaak, die alleen te danken is aan de voorbede van Christus. De gebeden van de heiligen zal Hij in het hemels heiligdom voor ons moeten reinigen wil de Vader het gebed verhooren.

En wat ons koningschap betreft waar we de mond vol van hebben, dat is wel iets anders dan wat de Catechismus ervan zegt. Regeren is een zaak van de toekomst, ná dit leven; IN dit leven is het strijden voor Christus en ZIJN zaak. Wij spreken graag over de zgn. strijdende kerk; het is veel eerder een vechtende kerk, van allen tegen allen. Ruzies allerwegen. Daar is de strijd om de macht, om het gelijk te krijgen. We ruiken eerder de kruitdamp dan het aroma van de Heilige Geest. Dat vraagt de Catechismus niet van ons. Het gaat om het vrije en goede geweten. Het gaat om de strijd tegen de zonde en tegen de duivel. En aan die strijd komt eerst een einde wanneer Christus gereed gekomen is met het bedienen van het lossersambt. Hij heeft ons al gelost, losgekocht uit de macht en tirannie van de Boze. Maar de strijd wordt door Christus onverminderd voortgezet tegen Zijn vijanden.

Het leven is in de navolging van Christus wel iets anders dan er van gemaakt is. We nemen nl. ons kruis op om het achter Christus aan te dragen. Maar het is zaak goed te onderscheiden tussen het dragen van ONS kruis of van ZIJN kruis.

Het is niet een leger dat optrekt met vliegende vaandels en slaande trom. Het is niet de taak van de kerk om de krijgsbanieren te ontplooien. Onze taak is veel moeilijker nl. om de KRUISbanier tot in Gods handen te dragen.

We komen er in die strijd tegen de zonde en de duivel niet zonder kleerscheuren af.

De kudde van Christus, die kleine kudde van Zijn Vader, is, naar we weten uit de geschiedenis van de kerk en uit het Woord van God, een kudde van sláchtschapen.

We gaan vaak als schapen ter slachting.

Maar we hebben deze vaste troost dat de lossers door zijn bloed voor ons de erfenis heeft gekocht en dat Hij deze erfbezitting ons geven zal ná de strijd. In het hierNUmaals wacht ons de strijd, in het hierNAMAals wacht ons de zegepraal. AMEN